

The Drift of Things

Things, Berkeley said, are the language of God, the world that we know is really His thoughts – which Hume remarked brings us no conviction, but to me it is almost justified, for things are worthy of such existence, of ultimate stature. It often seems I am listening to them. What could it mean, that intuition? I think the appeal is their candour; it's the lack of concern at being so vulnerable. So we sense they are present entire. One feels these things that step through the days with us have the fullness, at each occasion, of reality.

A jetty in reeds, and clouds on water;
the bus that rides the dust like a surfboard;
a lizard trailed out of a mailbox drum,
inert, all the long shadowed afternoon;
the planks on mud, from where chickens' pollard
is thrown; a skirmishing of cherry trees
in bloom, with sabres of wind; the looped vines
of sea foam; or trees in an avenue
toward exalted snow – these are each itself
and no other thing. It's plurality
we experience, it is differences
not the smear of Oneness – the haecceity
that we knew as children. Glad animals,
for us phenomena were then enough;
we took variety and relations
as literally, we'd find out later,
as William James had enjoined us to do.

Tingenes Driven

Tingene, sagde Berkeley, er Guds sprog, verden vi kender er egentlig Hans tanker – hvilket, bemærkede Hume, ikke bringer os någon overbevisning, men for mig er det næsten en begrundelse, fordi tingene er en sådan eksistens og ultimativt format værdige. Tit virker det som om jeg lytter til dem. Hvad kan den mon betyde, denne intuition? Jeg tror at deres tiltrækningskraft skyldes deres oprigtighed; det er deres manglende bekymring for deres sårbarhed. Derfor fornemmer vi de er tilstede i deres helhed. Man føler at disse ting der træder gennem dagene sammen med os ved enhver lejlighed har virkelighedens fylde.

En anløbsbro i sivene, og skyer på vand;
bussen der rutscher på støvet som et surfbræt;
et firben halet ud af en postkasse,
trægt, gennem hele eftermiddagens lange skygger;
plankerne på mudder, hvorfra hønsenes klid
strøes ud; en skærmydslen mellem blomstrende
kirsebærtræer med vindsabler; de slyngede vinranker
af havskum; eller træer i en allé
mod ophøjet sne – hver for sig er disse ting sig selv
og intet andet. Det er mangfoldigheden
vi oplever, det er forskelle
ikke Enhedens smøren ud – den haecceitas
vi oplevede som børn. Glade dyr,
for os dengang var fænomenene nok;
vi tog forskellighed og forbindelser
ligeså bogstaveligt, opdagede vi senere,
som William James havde påbudt os at gøre.

We were so awed, so entranced, in childhood by objects' insistence, to us they seemed an answer. That 'concrete particulars' are basic existence was something that we'd have agreed with Aristotle about.

And these things flow into one another as quietly as smoke, unhesitant, unhampered. Glittering smoke of the world. The differences in them do not exclude their unity; the unity doesn't detract from difference. Still, there can't be one stuff, or 'energy', beneath all this that has remained itself, and that is 'pure'. Something inert would be the same as nothing. What can be sequestered from existence? Since the world's substance is in flux, it means there is no Substance. Things always vary on the one level of reality. What the world is made of are the things that it existed as before. Reaction is its principle. And all existence seems an acrobat, who tumbles over again and again, each time he should fall; or it's a weltering ocean where the waves of things flow through each other endlessly.

The one hundred and sixty million years of giant lizards, which spent all their days ravening on each other, must imply the God of this is monstrous, too; or bored, and boring; or suffers crazy nightmares – is something absurd. And life's been blown to a lucky shore in time; and if it's not

Vi var så fulde af ærefrygt, så henrykte, i barndommen på grund af genstandenes insisteren, for os virkede de som et svar. At 'konkrete særligheder' er grundeksistensen var noget vi kunne have været enige med Aristoteles om.

Og disse ting strømmer ind i hinanden så stille som røg, uden at tøve, uhindret. Verdens funklende røg. Forskellene dem imellem udelukker ikke deres enhed; enheden forringer ikke deres forskellighed. Alligevel kan der ikke være én materie, eller 'energi', under alt dette som er forblevet sig selv, og som er 'ren'. Træge ting ville være det samme som ingenting. Hvad kan udskilles fra eksistensen? Eftersom verdens substans er flydende, betyder det at ingen Substans findes. Tingene varierer altid på virkelighedens ene plan. Det som verden består af er de ting den eksisterede som før. Reaktion er dens princip. Og hele eksistensen synes at være en akrobat, som slår kolbøtter om og om igen, hver gang han er ved at falde; eller den er et oprørsk hav hvor tingenes bølger strømmer uendeligt igennem hinanden.

De hundrede og tresindstyve millioner år af kæmpeøgler, der tilbragte alle deres dage med at fortære hinanden, antyder at Guden for dette også er et uhyre; eller keder sig, og er kedelig; eller lider af skøre mareridt – eller er noget absurdt. Og livet er havnet på en strandbred i tide ved et lykketræf; og selv om det

entirely so, there are times within time,
and places, which seem as though sanctified.

As religions have wanted us to believe,
some thinkers taught us, that we cannot know;
and yet the minute co-ordination
of the senses to nature, cell by cell,
has been the sole project of our animal
evolution, to now. Between one thing
and another, where is there obstruction?
Everywhere nature's a responsiveness –
this nexus the unity of the world.
We're able to know things because we are
continuous with them. We can't know all
of their complexity, but what we know
is as direct as a touch. Mistakes occur –
the mistakes we make prove there is a world.
What is the use in 'representations'?
Our hands and feet must have freedom to act;
and if someone fumbles a precious bowl
we've caught it, split second, we don't know how.
The body has its bias, to survive –
nothing intrudes between the world and that,
but wordless perception takes care of all.

So consciousness, quicker than thought, is thin;
it is a function, as thin as nothing.
The 'mind' reflects the body to itself;
it only can reflect; body responds.
The body can do more than we have dreamed.
Its thinking is all in the use of things –
inspiration's an opportunism.
Our consciousness is like the tight spotlights
within a stage, the structure of the brain,

ikke helt forholder sig sådan, findes der tidsrum
indenfor tiden og steder som synes at være fredede.

Som religioner har ønsket at vi skulle tro
og nogle tænkere har lært os, kan vi ikke vide noget,
og dog har den minutiøse koordination
af sanserne med naturen, celle for celle,
været det eneste forehavende af vores evolution
som dyr, indtil nu. Mellem den ene ting
og den anden, hvor findes der hindring?
Overalt har naturen en villighed til at svare –
denne sammenhæng er verdens enhed.
Vi er i stand til at kende tingene fordi vi er
i sammenhæng med dem. Vi kan ikke forstå
hele deres kompleksitet, men det vi forstår
er lige så direkte som en berøring. Fejl finder sted –
de fejl vi laver beviser at verden findes.
Hvilken nytte har 'forestillinger'?
Vore hænder og fødder skal have handlingsfrihed;
og hvis nogen taber en dyrbar skål
har vi fanget den, i en brøkdelt af et sekund, vi ved ikke hvordan.
Kroppen har sin tendens, for at overleve –
intet trænger sig på mellem verden og denne,
men ordløs sansning klarer det hele.

Altså er bevidsthed – hurtigere end tanken – tynd;
det er en funktion, så tynd som ingenting.
'Sindet' spejler kroppen mod sig selv;
det kan kun spejle; kroppen svarer.
Kroppen kan udrette mere end vi aner.
Hele dens tænkemåde består i brugen af ting –
inspiration er en opportunisme.
Vores bevidsthed ligner de tætte spots
på en scene, hjernens struktur,

where all the props are wired to be lit.
There's focus on just one place at a time
that's clamorous, others turn light on this,
then all is exchanged, within a moment.
We notice when we hear that we don't see –
that there's ear-consciousness, eye-consciousness,
and so on, interchanging very fast.
Hearing rain, we don't feel the wooden chair,
and in thinking we close out stimuli.
What is the 'knower' but a passing thought
that's counted there amongst experience?
This consciousness one takes to be oneself
is, in fact, completely impersonal –
everything's outside it, even our thoughts.

But the world we're given is stolen from us
and we're all as bereft as Orpheus.
Thus our hatred of life, because it's death.
What the senses tell us we want to deny;
that can't be allowed even in science,
which seeks an Eleatic absolute.
There is no ultimate, in isolation,
as science suggests, in its reductive rage:
it's complexity that's fundamental.
Particles are gases, plasmas, and so on;
energy's an activity of bodies:
as 'fundamental' are the great elements,
the Light and Air, the Water, and the Earth.

An image from the Flower Garland Sutra –
existence is a net of diamonds,
and within each faceted stone there's hung
the rest of the web, as its reflections.
A thing is made by all else in the world;

hvor alle rekvisitter er klar til at tændes.
Der er kun fokus på ét sted ad gangen
som er højlydt, andre kaster lys over dette,
og så byttes alt om, i løbet af et øjeblik.
Vi lægger mærke til når vi hører at vi ikke ser –
at der er ørebevidsthed, øjebevidsthed,
og så videre, der lynhurtigt veksler.
Når vi hører regnen, føler vi ikke træstolen,
og når vi tænker udelukker vi stimuli.
Hvad er 'den vidende' andet end en forbipasserende tanke
der tælles med dér blandt erfaringerne?
Denne bevidsthed man opfatter som sig selv
er, faktisk, fuldstændig upersonlig –
alt befinder sig udenfor den, selv vore tanker.

Men verden der er os givet bliver stjålet fra os
og vi er alle ligeså berøvede som Orfeus.
Derfor hader vi livet, fordi det er døden.
Det som sanserne fortæller os vil vi gerne nægte;
dette kan ikke tillades, end ikke i naturvidenskaben,
som søger en eleatisk naturlov.
Der findes ikke noget endegyldigt ved isolation,
som naturvidenskaben antyder, i dens reductive raseri:
det er kompleksiteten som er fundamental.
Partikler er luftarter, plasmaer, og så videre;
energi en aktivitet af legemer:
ligeså 'fundamentale' er de store elementer,
Lyset og Luften, Vandet, og Jorden.

Et billede fra Blomsterkrans Sutraen –
livet er et net af diamanter,
og indenfor hver facetterede sten hænger
resten af netværket, som genspejlinger.
En ting består af alt andet i verdenen;

it hasn't a fixed nature, self-defined;
there is just relativity – 'emptiness'.
It's because each thing is correlative
that each opens for us a hundred gate
upon the ocean of the world's meaning.
The world is the mutual effacement
of every isolated point of view.
Since all things are born out of conditions,
the absence of something that's intrinsic
is the inherent purity to these things;
they all have selflessness as their nature.
Hence streams and forests, the light-splashed mountains,
the blown clouds and waves, are the Buddha's form.
As corollary to its pointlessness
it could be said the world has innocence.

If change is real, then qualities must be;
and with no Substance in which they adhere,
the 'properties' of things are all there is.
Yet these are only found in complexes
as things (the thing distinguishes itself):
no qualities exist apart from mass,
and nor can mass, except as qualities.
We live in a medium of paradox –
a thing's both absolute and arbitrary;
the thing on one scale is a part elsewhere.
It is the one currency of the world.
These ordinary things are ultimate, we find,
since all we analyse only exists
in relation to them. They're nature's stand.
But separate senses have to separate
what is, we know, dependent in the world,
and we need to discriminate to live –
thus nature itself bred our confusion;

den har ingen fast natur, selvbestemt;
der findes kun relativitet – 'tomhed'.
Det er fordi ting er indbyrdes forbundet
at hver af dem åbner hundrede porte for os
ud mod havet af verdens mening.
Verdenen er den gensidige udviskning
af ethvert isolerede synspunkt.
Eftersom alle ting fødes ud af betingelser
er fraværet af et indre væsen
alle tings iboende renhed;
Alle har ikke-selvet som deres natur.
Derfor er vandløb og skove, de lysstænkede bjerge,
de vindblæste skyer og bølger, buddhaformen.
Som naturlig følge af dens meningsløshed
kunne man sige at verden besidder uskyldighed.

Hvis forandring er virkelig, så må kvaliteter også være det;
og uden Substans til hvilken de er knyttet,
så er tingenes 'egenskaber' alt der findes.
Dog findes disse kun i sammensatte helheder
som ting (tingen udskiller sig selv):
ingen kvaliteter eksisterer adskilt fra mængde,
og mængde kan kun eksistere som kvaliteter.
Vi lever i et medium af paradokser –
en ting er både absolut og vilkårlig;
alt efter målestok er ting en helhed eller del af en anden helhed.
Den er verdens eneste valuta.
Disse almindelige ting er endegyldige, opdager vi,
eftersom alt det vi analyserer kun eksisterer
i relation til dem. De er naturens ståsted.
Men adskilte sanser er nødt til at holde det adskilt
som, vi ved, er afhængigt i verdenen,
og for at leve skal vi skelne –
på denne måde har naturen selv frembragt vor forvirring;

it's prepared us 'the burdensome mystery
of all this unintelligible world.'

Though it has no existence in itself,
the massiveness of things is never lost.
Things aren't a shimmer, like ocean sunlight,
on nothing, they each have a density.
All qualities are adjectives of mass,
and change in mass will change the qualities –
we know all this, and yet it can't be known.
Such mass, itself, is the ungraspable,
the ungrounded; one could say it is God,
but a God that does not want to be God.
In itself, it is possibility,
with all of its content found 'outside' it.
Things borrow their fullness from each other,
so what they all are made of is Existence,
something that's not in any way confined.
It's here the commonplace becomes sublime.

When we are in queues for the banks of Lethe
we'll recall, attentive as candle flames,
not only faces, but things we have known,
and with intensity that is surprised –
the stance of grass at the foot of palms
one storm-lit afternoon; the night, an ocean
among its ice floes; whatever flung us
into the furthest transcendence we've found.
We will see the world as a great forest
and undergrowth of things, that was solemn
and remote, and as arduous, yet calm,
as the land that rises before us then.
Things were prophetic of such mystery;
they were always the flowerings of Hades.

den har forberedt os på 'hele denne
unbegribelige verdens tyngende mysterium'.

Til trods for at den ikke i sig selv har eksistens,
går tingenes massivitet aldrig tabt.
Tingene er ikke en flimren, som sollys på havet,
på ingenting, hver ting har en tæthed.
Alle kvaliteter er massens tillæg,
og en forandring i masse vil ændre på kvaliteterne –
alt dette ved vi, og dog kan det ikke vides.
En sådan masse, selv, er det ufattelige,
det ubegrundede; man kunne sige det er Gud,
men en Gud som ikke ønsker at være Gud.
I sig selv er den mulighed,
med hele dens indhold fundet 'udenfor' den.
Tingene låner deres fyldighed fra hinanden,
så det de allesammen er lavet af er Eksistens,
noget som ikke på nogen måde er begrænset.
Det er her det almindelige bliver sublimt.

Når vi står i kø foran Lethes bred
vil vi huske, opmærksomme som kærteflammer,
ikke blot ansigter, men ting vi har kendt,
og med en intensitet som overrasker –
græssets stilling ved stakittets fod
en uvejrsoplyst eftermiddag; natten, et hav
blandt dets isflager; hvad det nu var som slyngede os
ud i den fjerneste transcendens vi har oplevet.
Vi vil se verden som en stor skov
og underskov af ting, der var alvorsfuld
og fjern, og ligeså ufremkommelig, dog rolig,
som det land der vil rejse sig foran os.
Tingene forudsagde et sådant mysterium;
de var altid Hades' blomstringer.

But this is metaphor. No one endures.
What strikes us most of things is their strangeness,
and how speak of that, but through metaphor?
Things pass us along the edge of darkness,
are glimpsed from highways, changing, as we're changed.
The trees wear peculiar significance
in their group on a hilltop or a plain;
these things that are more than just what is known.
The nature of matter is an Abyss.

Behind a shed, low ridges and great clouds;
a gravel lane; pale sun on dusty grass;
the broken palings and the wire netting;
a gate, towards a dimly veined forest;
the canal with swallow. Marvellous phantoms.
No thoughts can approach their attendance here.

Men dette er en metafor. Ikke en eneste varer ved.
Det som slår os mest ved tingene er deres fremmedhed,
og hvordan kan man tale om dette, hvis ikke gennem en metafor?
Tingene passerer forbi os ved mørkets udkant,
ses fra hovedveje, i forandring, ligesom vi forandres.
Træerne bærer en særegen betydningsfuldhed
i deres gruppering på en bakketop eller en slette;
disse ting der er mere end bare det som vides.
Materiens beskaffenhed er en Afgrund.

Bagved et skur, lave bakkedrag og store skyer;
en smal grusvej; en bleg sol på støvet græs;
det brækkede stakit og trådnettet;
en låge, henimod en vagt åresprængt skov;
kanalen med svaler. Vidunderlige fantomer.
Ingen tanker kan nærme sig deres tilstedeværelse her.

*In which the burden of the mystery,
In which the heavy and the weary weight
Of all this unintelligible world,
Is lightened.*

(Wordsworth, The Prelude)